

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 200.

Tredie Session.

96de Møde.

Mandagen den 8de Marts.

(Forts.)

Orsted (fortsat): Jeg anseer mig ikke istand til at behandle alle de Spørgsmaal, der kunne opstaae med Hensyn til Bibeloversættelsen; men det er dog et Anliggende, der i adskillige Henseender har interesseret mig, og det, som jeg troer at burde udtale, det er det, at det er en altfor indskrænket Fremstilling, man har faaet om de Feil, der ere begaaede, til at man derpaa kan bygge nogen almindelig udtalt Mening her i Rigsdagen. Jeg maa ogsaa bemærke dette, at Correcturen er, især i den senere Tid, og navnlig med Hensyn til den Udgave, der udfom i Mæret 1845, besørget af en kyndig Mand, der har en meget stor Interesse for den hellige Skrift, og i den senere Tid er han tilligemed en anden dertil meget velkifket Mand anmodet om at gennemgaae hele det Gamle Testamente, og at sammenholde det nye Afskrift med de gamle Udgaver, for at see, hvad der er Trykfeil, og hvad der er Oversættelsesfeil, og foreløbig, dog naturligviis paa nærmere Approbation, at rette de meest betydelige Oversættelsesfeil. Der er altfaa gjort Noget for Sagen; men noget aldeles Afgjørende, saaledes som det har været tilsigtet, og som det har været besluttet i 1837, er endnu ikke skeet. Det synes rigtignok at være en meget lang Tid, hvori dette Arbeide har staaet paa; men det er virkelig ogsaa et Arbeide af meget stor Vanskelighed, og det er meget vigtigt, at, naar det engang er suldført, det da kan være til Kirkenes Lær og Folkets Opbyggelse. Det kan vel være, at maaskee de lærde Mænd, der have beskæftiget sig meest dermed, for meget have fordybet sig i de mange enkelte Undersøgelser, som Spørgsmaalet om

Bibelens Oversættelse leder til, og at det derfor er gaaet for langsomt. Det er jo at ønske, at Sagen kunde blive behandlet paa en Maade, der hurtigere leder til et godt Resultat, end det er at vente, efter hvad der hidtil er skeet i den Retning; men jeg troer ikke, der er Anledning til at udtale en saa skarp Dabel over de Mænd, der have havt med dette Anliggende at gjøre.

Kierkegaard: Maaskee det maatte tillædes mig at svare Noget paa det, som den meget ærede sidste Taler har anført. — Jeg tvivler ikke om, at den ærede Taler langt bedre end jeg forstaaer at forklare og definere, hvad „Monopol“ er. Imidlertid troer jeg dog virkelig ikke at være paa det urette Spor, naar jeg antager, at en kongelig Bemyndigelse til alene at lade trykke danske Bibler og Nye Testamenter er et Monopol. Der staaer nemlig her ikke et eneste Ord om, at Bemyndigelsen ikkun gjælder en enkelt, bestemt, af en vis Mand udarbejdet, Oversættelse; men der staaer ligefrem, at Baisenshuset „alene“ skal have Lov til at lade trykke danske Bibler og Nye Testamenter. Og det viser sig forøvrigt ogsaa kjendeligen, at denne Bemyndigelse er beregnet paa at være et Monopol, thi der tilkjendegives derhos ved det kongelige Reskript, at den bevilges, for at Baisenshuset kunde faae en Indtægt, da det ellers neppe kunde „maintenenseres“ og holdes vedlige. Jeg skjønner derfor ikke rettere, end at det virkelig er et Monopol. Og jeg kan ikke komme ud af at ansee dette kongelige Reskript og den deri givne Ret som en almindelig Bestemmelse, hvorved Statens Forfattervirksomhed, om jeg saa maa sige, i dette bestemte Tilfælde skulde sikkes imod Forurettelse ved Eftertryk. Jeg kan ikke antage dette, saameget mindre, som det er mig ubekjendt, at det til hiin Tid ellers skulde have